

Temps Ordinari - La Santíssima Trinitat

Per Administrador el dg., 11/06/2017 - 09:00

[Ex 34,4b-6.8-9](#)

[2Co 13,11-13](#)

[Jn 3,16-18](#)

TRINITAT, GEOMETRIA I EVANGELIS

1. Geometria?

Molts encara tenim als ulls la geometria del “triangle de la Trinitat”: les imatges de la Trinitat en forma de triangle, tres persones, però un sol Déu, com els tres costat que formen un únic triangle. Ens deien: és un “misteri”, no t’hi escarrassis massa, cal callar reverentment i adorar. La veritat és que “callar i adorar”; fer profund Silenci davant el Misteri, és una actitud que mai no hauríem de perdre. Que Déu ens la conservi!

El darrer període manresà d’Ignasi de Loiola (finals del 1522 inicis del 1523) és l’època de les grans il·luminacions. A la seva vellesa, els seus companys el forcen perquè conti el pelegrinatge interior de la seva vida, quin camí interior li havia fet fer l’Esperit del Senyor. Entre les confessions que es refereixen a l’època de Manresa, ens diu que un dia tot pregant “en aquell monestir” (deu ser l’església dels dominics, l’actual plaça de St. Domènec, en el cor de la ciutat), quedà astorat en adonar-se que feia quatre pregàries al Déu Trinitat: al Pare, al Fill, a l’Esperit, i també a la Trinitat. I comencen a ballar-li els números: tres? quatre? una sola?

Aleshores li arriba una de les il·luminacions que els deixaran ja “tocat” per a tota la vida. Això de la Trinitat no va de números, ni de geometries...! La “Trinitat és com tres tecles que sonen a l’uníson”, un acord musical...! *La Trinitat és música...!* La Trinitat és harmonia... Déu és música, harmonia... no és una tecla solitària. Ignasi explica que la consolació va ser tan gran que tot el dia va estar ple de llàgrimes de plenitud i de joia.

També el físic i filòsof francès Blai Pascal ens diu que la fondària de les coses (i molt més de les de Déu) no es cospa des de l’esperit de geometria, sinó des de l’esperit de finesa, de la poesia, la intuïció, l’èxtasi, el silenci, la mística... Avui, festa de la Santíssima Trinitat és dia per demanar a l’Esperit que no visquem la nostra relació amb Déu des de la “geometria”, la quadrícula... que se’ns escaparia el misteri...!

2. D’on surt el tema? Els Evangelis

2.1. Els deixebles, com tot jueu, són uns furibunds monoteistes que adoren un sol Déu i Pare de Tots. Ells van fer moltes hores amb Jesús, de intimitat i companyonia, de col·laborar en les “causes de Jesús”, fent néixer Regne arreu. Durant el seu fer camí per les contrades de Palestina mai no pensaren en la divinitat de l’home Jesús (per bé que alguna vegada deurien copsar un no sé què de divinitat en el ser de Jesús!). Tanmateix per a ells era cada dia més evident que acompanyant-lo podien ben bé dir: “hem tocat Déu!”. Quan el Senyor humanitzava, retornava la Imatge del Pare a tants menyspreats, intocables... que l’havien perduda (o que els l’havien robada...!), podien dir “en Jesús hem tocat Déu”. Quan pregava, quan parlava paraules sublimes (“mai ningú ha parlat com aquest home”, diran més tard els redactors dels evangelis) la gent podria dir “hem tocat Déu!”.

2.2. Amb la llum de l’Esperit, de la Pasqua, de la Pentecosta, van passant del “coneixement extern” que tenien de Jesús, al “coneixement intern” (tal com fa demanar St. Ignasi en els Exercicis). I admirats es veuen internament necessitats de confessar: - “Oh! Jesús, el nostre amic, amb qui hem menjat, rigut, patit... és el Fill, és del tot de Déu. I estant a la dreta de Déu conserva els estigmes i ferides dels condemnats d’aquest món! Nosaltres no podem deixar d’adorar aquest home, el nostre Mestre i Amic, com el Fill de Déu. És tot ell com el Pare...! Aquell amb qui nosaltres vàrem menjar i beure, riure i plorar...”. En les seves meditacions ho diran amb paraules belles: “diu Jesús, qui m’ha vist a mi, ha vist al Pare”.

2.3. Els deixebles de Jesús prou saben que Jesús ja no és amb ells. Però, novament astorats, no poden negar que l’Esperit Sant de Déu el Pare i de Jesús els acompanya amb el seu escalf, la seva força. Es descobreixen amb una força, entusiasme... que saben prou bé, per experiència!, que no és seva. Són conduïts a reconèixer que no és el seu optimisme, força, intel·ligència, l’Esperit Diví que els condueix i acarona; ells, els porucs llançats a la missió, a anar més lluny dels seus esquemes mentals tan esquifits. No es poden negar que hi ha un Esperit de Déu que és la seva força i creativitat. I adoren a aquest Esperit Sant.

3. “Batejeu-los en el nom el Pare i del Fill i de l’esperit sant” (Mt 28,19)

a) Déu és **Pare / Mare** com Jesús ens ensenya, és intimitat, abraçada... i és Misteri adorable; b) Jesús és Déu, és la Imatge, el **Fill** de Déu. I és un home amb ferides, que te set, que és tendre, que s’indigna davant la hipocresia i la injustícia, un de la nostra pasta és Déu!; c) En nosaltres hi treballa un **Esperit** diví, força que ens impulsa a ser generosos, a perdonar, a indignar-nos com Jesús, el rostre humà de Déu

Deixem-nos batejar, "submergir": a) En el Misteri Inefable, paternal i maternal. b) En el Déu proper, un de nosaltres, que sap que és ser home i dona. c) En el Déu força, vigoria, impuls, esperit... que ens mou
I preguem a la Trinitat que siguem imatges del Pare (en la nostra paternitat, maternitat, entranyes de misericòrdia); imatges del Fill (en la nostra solidaritat, humanitzar, posar-se al costat dels darrers); imatges de Esperit (que impulsa, anima, desfà situacions difícils, reconcilia, inventa... és creatiu).

ETIQUETES

ESPERIT FILL PARE MISTERI SANT IGNASI
